

trykker dette: Man skal bygge en Fæstning for Folkethinget, hvorfra det kan føre Krigen mod de andre Dele af Lovgivningsmagten. Det er det, som er den egentlige Gjenstand for Striden, og det er det, som har skabt denne forunderlige Situation, hvori de Medlemmer af Thinget, der ikke pleie ellers at træde frem i afgjørende Diebliske, nu træde frem og temmelig iøjnefaldende løst sig fra deres hidtidige Føreere. (Modsigelse). Ja, hvis de Herrer ville se Sagens Udvikling, kunne de deraf bagefter bygge deres Slutninger, som de ville. Naar de nu, mine Herrer, ville se paa, hvorlænge denne Finantslov har foreligget til Forhandling, hvorledes den er passeret uforandret fra Folkethinget til Landssthinget og tilbage hertil, bestaaende vedtaget i samme Skikkelse, som da den forlod vedkommende Thing — naar man ser, hvorledes et Lidsrum, som intet andet Land bruger til Behandlingen af sit Budget, her i Landet bruges for at lade Finantsloven uforandret passere mellem Thingene, gjør det det samme Indtryk paa En, som naar man ser paa en Karusel. Det ene Dieblisk er Finantsloven paa Karet, det andet paa Hesten, men man kommer aldrig videre, og denne Karuselhjærsel har allerede kostet Landet mere end det finantsielle Resultat, Striden dreier sig om i dette Dieblisk. Det er det, mine Herrer, som vi, der ellers ikke gjøre Knav paa at spille nogen fremragende Rolle i disse Finantslovsforhandlinger, ikke have kunnet finde os i, og jeg tillader mig at tro, at Folkets store Flertal ikke vil finde sig deri; naar det gaar tilsvækkelig op for deres Øine, at den Maade, hvorpaa Finantsloven er bleven behandlet saavel i denne Del af Sessionen som i den Del, der gik forud for Op-løsningen, er — jeg vil nødig bruge et stærkt Udtryk, men mig forekommer det, at denne Maade kun kan betegnes ved et Udtryk, som ikke ligger indenfor den parlamentariske Begrændsning. Denne Maade, hvorpaa Regjeringens og Thingets og alle de sammen med dem arbejdende Kræfters Tid spildes, blot for at fortsætte en Strid, der kun har til Hensigt, som den ærede Ordfører meget rigtig betegnede det, at forstaa Folkethinget i sin Fæstning og derafra føre Krig mod de andre Dele af Lovgivningsmagten, kan aldrig være lykkeligende for Landet eller Folket. Jeg vidste ikke Noget om dette Forslag om Tilbagevisning til Fællesudvalget i det Dieblisk, det blev tilset. Jeg havde hørt, at et saadant Forsøg paatenktes, men at det igjen var opgivet; nu hører jeg jo, det er fremkommet paany. Naar jeg desuagtet føler mig opfordret til at støtte det, er det, fordi jeg umulig kan føle mig tilfredsstillet ved det Standpunkt, hvorpaa Sagen nu staar. Sagen blev i sin Tid viist hen til Fællesudvalget som det sidste Stadium, Grundloven anviser. Den kom tilbage derafra i en Tilstand, hvor Kon-

flikten staar ligesaa skarpt udbræget i Fællesudvalgets Indstilling, som forinden den blev viist derhen. Jeg erklærer for mit Vedkommende, at jeg kan ikke erkende, at Fællesudvalget har gjort sin Pligt ved at indbringe Sagen igjen i denne Skikkelse. Det er ikke Fællesudvalgets Opgave, navnlig ved Behandlingen af en Finantslov, hvor det er en politisk Nødvendighed at tilvejebringe Enighed, at forelægge Sagen igjen i en Indstilling, hvor Konflikten staar saa skarpt som nogen- sinde før. Derfor kan jeg fuldstændig slutte mig til Forslaget, og jeg tillader mig at tro, mine Herrer! at hvad Udfald, Sagen nu end faar, og hvad Udfald, de øvrige politiske Strid, der ville følge deraf, ville faae i den nærmeste Fremtid, vil den Tid ikke ligge fjernt, da det vil gaa op for Folket, at de Mænd, der styre dets Politikk i den Retning, ere uverdige til Folkets Tillid. Det er min Overbevisning.

Holstein-Redeborg: Jeg vil i hvert Tilfælde ønske, at det ærede Medlem vil give Befolkningen Leilighed til at sælde denne Dom; thi blot paa det ærede Medlems Dom, tror jeg ikke, man skal stemple en hel Mængde Mænd som uverdige til Befolkningens Tillid. Har man virkelig den Tro, som det ærede Medlem udtalte, vil det være det Bedste, at vi saafnart som muligt lade Valgerne dømmes. (En Stemme: Det skulle de nok faae Leilighed til.) Jeg haaber det. Jeg har isøvrigt ikke bedet om Ordet for at indlade mig paa Sagens politiske Side, men kun fordi den ærede Ordfører selv i Begyndelsen af sit Foredrag syntes at ytre Ønske om, at ogsaa Mænd af de andre Grupper, som han ikke nærmest mente at kunne tale for, vilde udtale deres Anskuelse i disse Spørgsmaal, og da dette Spørgsmaal, som nu ligger for, ikke er behandlet i Fællesudvalget, har jeg anset det for rigtigt paa egne og i alt Fald flere Meningsfællers Vegne at slutte os til den ærede Ordfører, idet jeg opfordrer til ogsaa at gaa den Vej, han anbefalede, nemlig at stemme mod det foreliggende Forslag. Jeg har kun som Argument for Forslaget hørt anført det, som det ærede Medlem, der nu talte (Sag), og de tvende ærede Medlemmer for Nørresundby (Suel) og hans ærede Meningsfælle fra Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) fremførte, nemlig at det Hele kun er en Form, man søger, for at Noget, som de selv endnu ikke ere enige om, kan komme frem. Det er vel ogsaa blevet motiveret ved, at det var en saa stor Mykke, at man ikke blev enig om Noget, og at hele Opgaven var blot at blive enige om Noget, hvad det saa end med var; men jeg tilstaar, at denne Motivering gjør mig endnu mere betænkelig ved Forslaget, end jeg hidtil har været. Det forekommer mig, at, saaledes som Stillingen